

WIJ WILLEM ALEXANDER,
BIJ DE GRATIE GODS,
KONING DER NEDERLANDEN,
PRINS VAN ORANJE-NASSAU,
ENZ. ENZ. ENZ.

Wijziging van de Mediawet 2008 en de Mededingingswet in verband met de uitvoering van Verordening (EU) 2024/1083 van het Europees Parlement en de Raad van 11 april 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU (Europese verordening mediavrijheid) (Uitvoeringswet EMFA)

(KetenID WGK027801)

Voorstel van wet

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodzakelijk is de Mededingingswet en de Mediawet 2008 te wijzigen in verband met de uitvoering van Verordening (EU) 2024/1083 van het Europees Parlement en de Raad van 11 april 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU (PbEU L 2024, 1083);

Zo is het, dat Wij, de Afdeling advisering van de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

ARTIKEL I. WIJZIGING VAN DE MEDIAWET 2008

De Mediawet 2008 wordt als volgt gewijzigd:

A

Aan artikel 1.1 wordt, onder vervanging van de punt aan het slot van de laatste begripsbepaling door een puntkomma, een begripsbepaling toegevoegd, luidende: *Verordening (EU) 2024/1083*: Verordening (EU) 2024/1083 van het Europees Parlement en de Raad van 11 april 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU (Europese verordening mediavrijheid) (PbEU L 2024, 1083).

B

Na hoofdstuk 5 wordt een hoofdstuk ingevoegd, luidende:

Hoofdstuk 5a. Concentraties op de mediamarkt

Artikel 5a.1

Dit hoofdstuk is van toepassing in geval van een concentratie op de mediamarkt als bedoeld in artikel 2, onderdeel 15, van Verordening (EU) 2024/1083.

Artikel 5a.2

1. Onverminderd artikel 37, tweede lid, van de Mededingingswet kan de Autoriteit Consument en Markt bepalen dat een vergunning als bedoeld in artikel 37, eerste lid, van de Mededingingswet is vereist voor een concentratie waarvan zij reden heeft om aan te nemen dat die de pluriformiteit van de media of de redactionele onafhankelijkheid op significante wijze zou kunnen belemmeren. Bij haar besluit betreft de Autoriteit Consument en Markt in ieder geval de elementen, genoemd in artikel 22, tweede lid, van Verordening (EU) 2024/1083.
2. Over de beoordeling van de elementen, genoemd in artikel 22, tweede lid, onderdelen a, b, d en e, van Verordening (EU) 2024/1083, vraagt de Autoriteit Consument en Markt het Commissariaat om advies.
3. Het Commissariaat zendt zijn advies, bedoeld in het tweede lid, uiterlijk drie weken na de melding, bedoeld in artikel 34, eerste lid, van de Mededingingswet aan de Autoriteit Consument en Markt.
4. Na de mededeling, bedoeld in artikel 37, zevende lid, van de Mededingingswet, maakt het Commissariaat het advies openbaar, met uitzondering van gegevens die naar hun aard vertrouwelijk zijn.

Artikel 5a.3

1. Onverminderd artikel 41, tweede lid, van de Mededingingswet kan de Autoriteit Consument en Markt een vergunning als bedoeld in artikel 41, eerste lid, weigeren indien als gevolg van de voorgenomen concentratie de pluriformiteit van de media of de redactionele onafhankelijkheid op significante wijze zouden worden belemmerd. Bij haar besluit betreft de Autoriteit Consument en Markt in ieder geval de elementen, genoemd in artikel 22, tweede lid, van Verordening (EU) 2024/1083.
2. Over de beoordeling van de elementen, genoemd in artikel 22, tweede lid, onderdelen a, b, d en e, van Verordening (EU) 2024/1083, vraagt de Autoriteit Consument en Markt het Commissariaat om advies.
3. Het Commissariaat zendt zijn advies, bedoeld in het tweede lid, uiterlijk zeven weken na de aanvraag, bedoeld in artikel 42, eerste lid, van de Mededingingswet aan de Autoriteit Consument en Markt.
4. Na de mededeling, bedoeld in artikel 44, derde lid, van de Mededingingswet, maakt het Commissariaat het advies openbaar, met uitzondering van gegevens die naar hun aard vertrouwelijk zijn.

Artikel 5a.4

In het kader van het advies, bedoeld in de artikelen 5a.2, tweede lid, en 5a.3, tweede lid, is het Commissariaat bevoegd gegevens of inlichtingen te verstrekken aan de Autoriteit Consument en Markt, voor zover verstrekking noodzakelijk is voor de goede vervulling van een aan de Autoriteit Consument en Markt opgedragen taak.

ARTIKEL II. WIJZIGING VAN DE MEDEDINGINGSWET

De Mededingingswet wordt als volgt gewijzigd:

A

Onder vervanging van de punt aan het slot van artikel 1, onderdeel o, door een puntkomma, worden twee onderdelen toegevoegd, luidende:

q. Verordening (EU) 2024/1083: verordening (EU) 2024/1083 van het Europees Parlement en de Raad van 11 april 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU (Europese verordening mediavrijheid).

B

Aan artikel 37 wordt een lid toegevoegd, luidende;
8 Indien de melding betrekking heeft op een concentratie op de mediamarkt als bedoeld in artikel 2, onderdeel 15, van Verordening (EU) 2024/1083 is hoofdstuk 5a van de Mediawet 2008 mede van toepassing.

C

In artikel 41 wordt een lid ingevoegd, luidende:
3a. Indien de vergunningsaanvraag betrekking heeft op een concentratie op de mediamarkt als bedoeld in artikel 2, onderdeel 15, van Verordening (EU) 2024/1083 en de Autoriteit Consument en Markt op grond van artikel 5a.2 van de Mediawet 2008 heeft bepaald dat een vergunning vereist is, is hoofdstuk 5a van de Mediawet 2008 mede van toepassing.

ARTIKEL III. OVERGANGSRECHT

Deze wet is niet van toepassing op concentraties op de mediamarkt als bedoeld in artikel 2, onderdeel 15, van Verordening (EU) 2024/1083 van het Europees Parlement en de Raad van 11 april 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU (Europese verordening mediavrijheid) (PbEU L 2024, 1083), waarvoor voorafgaand aan inwerkingtreding van deze wet een melding als bedoeld in artikel 34, eerste lid, van de Mededingingswet dan wel een vergunningsaanvraag als bedoeld in artikel 41, eerste lid, van de Mededingingswet is gedaan.

ARTIKEL IV. INWERKINGTREDING

Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

ARTIKEL V. CITEERTITEL

Deze wet wordt aangehaald als: Uitvoeringswet EMFA.

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren die zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap,

De Minister van Economische Zaken en Klimaat,

Memorie van toelichting

I. Algemeen deel

1. Inleiding

Dit wetsvoorstel geeft uitvoering aan Verordening (EU) 2024/1083 van het Europees Parlement en de Raad van 11 april 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU (Europese verordening mediavrijheid) (hierna: de verordening).¹ De verordening is van toepassing vanaf 8 augustus 2025, met voor enkele artikelen een aangepaste datum.²

De verordening heeft rechtstreekse werking. De bepalingen uit de verordening hoeven dan ook niet in nationale regelgeving overgenomen te worden, tenzij daar aanleiding toe bestaat. Voor de uitvoering van één artikel uit de verordening is het noodzakelijk om wetgeving aan te passen. Het betreft het artikel over de beoordeling van concentraties op de mediamarkt, waarvoor een wijziging in de Mediawet 2008 en de Mededingingswet wordt voorgesteld.³ De Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap is verantwoordelijk voor het mediabeleid en de Mediawet 2008. Gelet op het feit dat het wetsvoorstel een wijziging van de Mededingingswet bevat, wordt het wetsvoorstel medeondertekend door de Minister van Economische Zaken en Klimaat. Deze toelichting wordt dan ook mede gegeven namens de Minister van Economische Zaken en Klimaat.

De regering maakt van de gelegenheid gebruik om in deze memorie van toelichting ook aan te geven hoe aan de overige artikelen van de verordening uitvoering wordt gegeven.

In deze memorie van toelichting zal eerst worden ingegaan op de verordening zelf en vervolgens de uitvoering van de verordening, met bijzondere aandacht voor de uitvoering van de voorgestelde wetswijziging.

2. De verordening

2.1. Totstandkoming en achtergrond

Onafhankelijke media, zoals omroepen, kranten en nieuwswebsites, zijn cruciaal in een democratische rechtsstaat. Ze vervullen een unieke rol als waakhond en geven de publieke opinie mede vorm. Tegelijkertijd zijn mediadiensten economische diensten, die steeds vaker grensoverschrijdend worden verleend. Door digitalisering is dit eenvoudiger dan ooit.

De economische positie van aanbieders van mediadiensten kan zich niet altijd voldoende ontwikkelen. De opkomst van grote onlineplatforms heeft hun advertentiepositie, een belangrijke inkomstenbron voor mediabedrijven, doen afnemen. Daarnaast bestaan er verschillen in nationale regels. Dat maakt het voor deze bedrijven moeilijker om mediadiensten aan te bieden in andere lidstaten dan die waarin zij gevestigd zijn. Bovendien kunnen regels op nationaal niveau, bijvoorbeeld met betrekking tot eigendom van mediabedrijven, soms op gespannen voet staan met de mediavrijheid.

Om de interne markt voor mediadiensten te verbeteren en de mediavrijheid in de Europese Unie te bevorderen, heeft de Europese Commissie op 16 september 2022 een voorstel gedaan voor een verordening. De verordening bevat nieuwe regelgeving en wijzigt daarnaast de al bestaande Richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en

¹ Verordening (EU) 2024/1083 van het Europees Parlement en de Raad van 11 april 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijk kader voor mediadiensten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU (Europese verordening mediavrijheid) (PbEU L 2024/1083).

² Artikel 29 van de verordening.

³ Artikel 22 van de verordening.

bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (PbEU L 95/1; hierna: de richtlijn).⁴ Na onderhandelingen tussen de Raad van de Europese Unie en het Europees Parlement, zijn de Europese wetgevers tot een akkoord gekomen en is de verordening vastgesteld. Hierover zijn de beide Kamers geïnformeerd.⁵

2.2. Inhoud verordening

In deze paragraaf is op hoofdlijnen een bespreking van de inhoud van de verordening en de wijze waarop deze is geborgd in bestaande wet- en regelgeving (inclusief co- en zelfregulering) uitgewerkt. Hierbij wordt zoveel mogelijk de opbouw van de verordening gevolgd.

Voor zover de uitvoering van de verordening niet is beschreven in deze toelichting, verwijst de regering naar de transponeringstabel die als bijlage bij deze toelichting is opgenomen.

2.2.1 Toepassingsbereik

De verordening betreft de gehele mediasector. Hieronder worden, bijvoorbeeld, ook dagbladen en nieuwswebsites verstaan. Het begrip “aanbieder van mediadiensten” is in de verordening breder dan in de richtlijn. De richtlijn beperkt zich namelijk met het — gelijkkluidende — begrip namelijk tot aanbieders van *audiovisuele* mediadiensten.

2.2.2 Rechten en verplichtingen van aanbieders van mediadiensten

In de artikelen 3 tot en met 6 van de verordening worden rechten en verplichtingen van zowel ontvangers als aanbieders van mediadiensten genoemd. Tenzij expliciet anders vermeld in deze of andere artikelen van de verordening is er geen toezicht van de nationale toezichthouder voorzien.

Artikel 3 betreft het recht van ontvangers van mediadiensten om toegang te hebben tot een verscheidenheid aan redactioneel onafhankelijke media-inhoud. Dit wordt neergelegd als een beginsel waar bij het uitvoeren van de verordening rekening mee moet worden gehouden.

In artikel 4 worden de rechten van commerciële en publieke aanbieders van mediadiensten uiteengezet. Lidstaten dienen de redactionele vrijheid van aanbieders van mediadiensten te respecteren, en mogen geen pogingen ondernemen om invloed uit te oefenen op redactioneel beleid of redactionele beslissingen.

Verder zijn in artikel 4 voorschriften opgenomen om het recht op bronbescherming – het recht van journalisten om geen informatie te hoeven verstrekken over hun journalistieke bronnen – te waarborgen. Op grond van artikel 4 is het in beginsel ongeoorloofd om tegen een journalist dwangmiddelen in te zetten om de identiteit van een bron te achterhalen. Alleen uitzonderlijke omstandigheden kunnen de inzet van een dwangmiddel in een dergelijk geval noodzakelijk maken. De inzet van dergelijke bevoegdheden moet met procedurele waarborgen omkleed zijn en er moet voldaan zijn aan strenge, cumulerende voorwaarden. Zo moeten de maatregelen een juridische grondslag hebben, per geval gerechtvaardigd zijn door een dwingende reden van algemeen belang en evenredig zijn, en moet er toestemming zijn verleend door een onafhankelijke autoriteit. Het inzetten van binnendringingssoftware is slechts toegestaan onder de voornoemde voorwaarden en als het betrekking heeft op de opsporing van ernstige strafbare feiten. De inzet van maatregelen moeten regelmatig worden getoetst door een onafhankelijke autoriteit om vast te stellen of nog steeds wordt voldaan aan de

⁴ Deze richtlijn is in 2018 gewijzigd met Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie (PbEU L 303/69).

⁵ Kamerstukken II 2022/23, 22112, nr. 3914 en Kamerstukken I 2022/23, 36249, nr. K.

voorwaarden die het gebruik ervan rechtvaardigen. De bepalingen laten de verantwoordelijkheid van lidstaten voor nationale veiligheid, zoals bedoeld in de Europese verdragen, onverlet.⁶

Het Nederlandse Wetboek van Strafvordering (Sv) kent in artikel 218a reeds een (beperkt) verschoningsrecht toe aan journalisten en publicisten in strafzaken.⁷ Zij hoeven, als getuige, in beginsel geen antwoord te geven op vragen over personen die als bron fungeren voor een artikel of journalistieke productie, tenzij de rechter-commissaris het beroep op het verschoningsrecht afwijst indien hij oordeelt dat bij het onbeantwoord blijven van vragen aan een zwaarder wegend maatschappelijk belang een onevenredig grote schade zou worden toegebracht.

Voor de inzet van opsporingsbevoegdheden jegens journalisten in het kader van bronbescherming geldt dat de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hieromtrent is gecodificeerd in het Wetboek van Strafvordering. Nu de jurisprudentie van het Hof als uitgangspunt heeft gediend bij het opstellen van de verordening, is het Wetboek van Strafvordering reeds in overeenstemming met de verordening.

De Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2017 (Wiv 2017) verbindt aanvullende voorwaarden aan de inzet van bijzondere bevoegdheden jegens journalisten. Deze is reeds in overeenstemming gebracht met arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.⁸ Bij het opstellen van de verordening heeft de jurisprudentie van dit Hof als blauwdruk gediend. De Wiv 2017 is hiermee dus eveneens al in overeenstemming met de nieuwe verordening. Tegelijkertijd blijft nationale veiligheid een exclusieve competentie van de lidstaten van de Europese Unie, zoals bepaald in het VEU.⁹

Op grond van artikel 6 van de verordening moeten aanbieders van mediadiensten zorgen voor passende maatregelen om hun redactionele onafhankelijkheid te waarborgen. Ook moeten zij hun eigendomsstructuur actief openbaar maken. Deze bepaling is rechtstreeks van toepassing op in Nederland gevestigde aanbieders van mediadiensten en heeft geen nadere wettelijke uitwerking nodig. De nationale mediatoezichthouder, in Nederland het Commissariaat voor de Media (hierna: Commissariaat), wordt belast met het ontwikkelen van een database om deze informatie beschikbaar te maken.

2.2.3 Aanbieders van mediadiensten met een publieke opdracht

Voor aanbieders van mediadiensten met een publieke opdracht (lees: publieke omroepen) is in artikel 5 geregeld dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat deze aanbieders redactioneel en functioneel onafhankelijk zijn en dat zij een breed scala aan informatie en opinies aanbieden, met inachtneming van de publieke mediaopdracht. Hier hoort bij dat er specifieke procedures zijn voor de benoeming van onder meer de raad van bestuur, op basis van vooraf vastgestelde criteria, om de onafhankelijkheid van de omroep te borgen. Ook moet er een wijze van financiering zijn die voorspelbaar is, en afdoende om de redactionele onafhankelijkheid te waarborgen en invulling te kunnen geven aan de publieke opdracht.

De Mediawet 2008 kent reeds voldoende waarborgen voor de onafhankelijke uitoefening van de publieke media-opdracht. Het artikel betreffende de publieke media-opdracht, artikel 2.1 van de Mediawet 2008, regelt dat de publieke media onafhankelijk zijn van overheidsinvloeden, tenzij bij of krachtens wet anders is bepaald. Het Commissariaat houdt toezicht op de uitvoering van de publieke mediaopdracht.

⁶ Krachtens artikel 4, tweede lid, VEU is nationale veiligheid een uitsluitende verantwoordelijkheid van de lidstaten.

⁷ Artikel 218a Sv.

⁸ *Kamerstukken II 2016/17*, 34588, nr. 3.

⁹ Artikel 4, tweede lid, VEU.

De Mediawet 2008 regelt de benoemingen van de leden van de raad van toezicht van de NPO, NOS, NTR en de Ster. De leden van deze organen worden, na advies van een onafhankelijke benoemingscommissie en een gemotiveerde, zwaarwegende voordracht door de raad van toezicht, benoemd door de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.¹⁰ De afzonderlijke raden van toezicht benoemen vervolgens de raad van bestuur van de verschillende instellingen.¹¹ Bij de totstandkoming van deze procedures is expliciet overwogen om de mogelijke politieke beïnvloeding te beperken.¹² Aangezien de verordening niet voorschrijft dat de benoemingscriteria in wetgeving, maar slechts op nationaal niveau moeten worden vastgesteld, acht de regering de huidige regels met betrekking tot de werking van de benoemingsadviescommissies een juiste uitvoering van de verordening. In Nederland is de reikwijdte van de benoemingen, die expliciet onder de reikwijdte van de verordening vallen, altijd beperkt gebleven tot de raden van toezicht van NPO, NOS, NTR en RPO.¹³ De reden hiervoor is dat niet alle bestuurdersbenoemingen binnen de reikwijdte van de Mediawet 2008 vallen, gelet op het unieke karakter van het Nederlandse publieke omroepbestel. Zo wordt de benoeming van directeurs of bestuurders van de individuele omroepen in het bestel niet geregeld in de Mediawet 2008.

Ten aanzien van de beschikbare financiering geldt dat artikel 2.143, eerste lid, van de Mediawet 2008 de bekostigingsaanspraak regelt. Het bedrag, waarvan de minimale hoogte bij wet is bepaald, wordt bijgesteld met de consumentenprijsindex en de ontwikkeling van het aantal huishoudens in Nederland.¹⁴ De wetgever kan besluiten het bedrag naar beneden bij te stellen om bezuinigingen op de overheidsbegroting te realiseren. Hiervoor is, indien het totale bedrag lager wordt dan het minimumbedrag, niet alleen een begrotingswet, maar ook een wijziging van de Mediawet 2008 vereist. Dit is bedoeld om zowel de regering als de Staten-Generaal zich expliciet uit te laten spreken over een eventuele verlaging van de rijksmediabijdrage.

De Mediawet 2008 voorziet al in onafhankelijke mechanismen voor het toezicht op de uitvoering van artikel 5. Als de Minister van OCW bij een benoeming van een van de raden van toezicht de voordracht van de raad van toezicht niet overneemt, wordt de Tweede Kamer hierover gemotiveerd geïnformeerd. De begroting, met de jaarlijkse bekostigingsaanvraag, van de NPO en RPO wordt openbaar gemaakt. De begrotingswetgever stelt, met inachtneming van de bepalingen uit de Mediawet 2008 en de verordening, in openbaarheid het bedrag vast dat voor de uitvoering van de publieke media-opdracht wordt bestemd. De werking van de mechanismen is daarmee transparant en kenbaar. Met deze ingestelde mechanismen in de Mediawet 2008 wordt voldaan aan het bepaalde in artikel 5, vierde lid. Het aanvullend regelen van toezicht en handhaving is daardoor niet noodzakelijk.

2.2.4 Samenwerking nationale regulerende instanties of organen

De samenwerking van de nationale regulerende instanties of organen (hierna: mediatoezichthouders) zal worden versterkt. Samenwerking bestond al op grond van de richtlijn, in de vorm van de *European Group of Audiovisual Regulators* (ERGA). De ERGA wordt op grond van de verordening vervangen door de Europese Raad voor mediadiensten (ERM). De artikelen 7 tot en met 17 van de verordening regelen de oprichting, organisatie en taken van de ERM, alsook de samenwerking met en tussen de mediatoezichthouders.

De samenwerking tussen mediatoezichthouders wordt verder bevorderd door een specifiek samenwerkingsmechanisme uit artikel 14 van de verordening.

¹⁰ Zie o.a. artikel 2.5 van de Mediawet 2008.

¹¹ Zie o.a. artikel 2.8 van de Mediawet 2008.

¹² *Kamerstukken II 2018/19, 35042, nr. 3.*

¹³ Met het *Wetsvoorstel versterking lokale publieke mediadienst* worden gelijkwaardige waarborgen geregeld voor de raad van toezicht van de NLPO.

¹⁴ Artikel 2.144 Mediawet 2008.

Mediatoezichthouders kunnen elkaar via dit mechanisme om hulp vragen, bijvoorbeeld door informatie op te vragen en te delen om de uitvoering van de richtlijn en hoofdstuk 3 van de verordening te vergemakkelijken.

De ERM kan ook maatregelen coördineren jegens aanbieders van mediadiensten afkomstig van buiten de Unie als deze mediadiensten een bedreiging of een risico op bedreiging kunnen inhouden voor de openbare veiligheid. De nationale mediatoezichthouders spannen zich in om zoveel mogelijk rekening te houden met de gecoördineerde maatregelen van de ERM.

Rol Commissariaat

Het Commissariaat krijgt als mediatoezichthouder en lid van de ERM een aantal taken toebedeeld. Deelname aan de ERM vervangt de deelname aan de eerder bestaande ERGA. Ook schrijft de verordening, naast de hiervoor genoemde specifieke onderdelen, enkele feitelijke handelingen voor die het Commissariaat zal moeten uitvoeren. Hierbij kan gedacht worden aan het ontwikkelen van een eigendomsdatabase, als bedoeld in artikel 6 van de verordening. Omdat sprake is van een rechtstreeks werkende verordening is daarbij geen nadere uitwerking in nationale regelgeving nodig.¹⁵

Onafhankelijke positie en uitrusting met voldoende bevoegdheden

Het Commissariaat is in haar taakuitoefening en oordeelsvorming volledig onafhankelijk, met inachtneming van het bepaalde in de Mediawet 2008 en de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen. Dit is in lijn met de verordening en, eerder al, de richtlijn. De mogelijkheden voor het Commissariaat om bestuursrechtelijk te handhaven, vloeien voort uit de Mediawet 2008.

Media-eigendom

Aanbieders van mediadiensten moeten hun eigendomsstructuur en hun uiteindelijke eigenaren openbaar maken (art. 6, eerste lid, van de verordening). Het Commissariaat heeft al een wettelijke taak om de ontwikkelingen ten aanzien van concentraties en financieel-economische omstandigheden op de nationale en internationale mediamarkten en de gevolgen daarvan voor de pluriformiteit en onafhankelijkheid van de informatievoorziening in kaart te brengen (artikel 7.21, eerste tot en met derde lid, van de Mediawet 2008).

Transparantie publieksmetingen

Het Commissariaat zal, in navolging van artikel 24 van de verordening, in Nederland gedragscodes aanmoedigen voor publieksmetingen. Deze gedragscodes zijn bedoeld om transparantie, onafhankelijkheid en vergelijkbaarheid van dergelijke metingen te bevorderen. De primaire verantwoordelijkheid hiervoor ligt echter bij de aanbieders van diensten voor publieksmetingen, zoals in Nederland het Nationaal Media Onderzoek, en aanbieders van mediadiensten. Aangezien de Commissie over de uitvoering van dit artikel richtsnoeren kan opstellen en de ERM over de uitvoering beste praktijken kan uitwisselen, is hier een beperkte zelfstandige rol voor het Commissariaat weggelegd. Het betreft hier dan ook geen toezichthoudende taak.

2.2.5 Overig

Mediadiensten in een digitale omgeving

De verordening bevat specifieke regels over het aanbieden van en de toegang tot mediadiensten in de digitale omgeving. Zo verplicht de verordening aanbieders van zeer grote onlineplatforms om een functionaliteit aan te bieden waarmee aanbieders van mediadiensten zich als zodanig kunnen registreren.¹⁶ De aanbieder van een mediadienst moet, om door het zeer grote onlineplatform als aanbieder van mediadienst beschouwd

¹⁵ Indien in de verordening wordt gesproken van 'nationale regulerende instanties of organen' wordt hiermee in de Nederlandse context bedoeld op het Commissariaat, tenzij expliciet anders bepaald. Dit volgt uit de Richtlijn audiovisuele mediadiensten (Richtlijn 2010/13/EU).

¹⁶ Artikel 18 van de verordening.

te worden, voldoen aan de rechten en verplichtingen die gelden voor aanbieders van mediadiensten op grond van de verordening en onafhankelijk opereren. Bij twijfel of een mediadienst onder een nationaal regime van toezicht, co- of zelfregulering valt, kan de mediatoezichthouder of een nationale zelfreguleringsinstantie door het zeer grote onlineplatform worden geraadpleegd.

Artikel 18 van de verordening bevat tevens regels voor de situatie waarin een aanbieder van een zeer groot onlineplatform de zichtbaarheid van bepaalde media-inhoud wil beperken of de inhoud wil schorsen omdat deze onverenigbaar is met de algemene voorwaarden van het platform. Doel hiervan is dat de betrokkenen zonder onnodige vertraging tot een minnelijke oplossing kunnen komen. Jaarlijks maken de zeer grote onlineplatforms, op grond van artikel 18, achtste lid, van de verordening, bekend hoeveel aanbieders van mediadiensten geregistreerd staan bij de platformen, hoe vaak is overgegaan tot schorsing of zichtbaarheidsbeperking, de redenen daarvoor en hoe vaak is gekomen tot onderling overleg. De Commissie stelt richtsnoeren op voor de werking van het mechanisme.

Om zich, conform artikel 18 van de verordening, als aanbieder van mediadiensten te kunnen registreren op een zeer groot online platform moet de betreffende aanbieder van mediadiensten kunnen bewijzen dat deze is onderworpen aan het toezicht van de mediatoezichthouder (in Nederland: het Commissariaat) of aan een co- of zelfreguleringsinstantie binnen de journalistiek. Aanbieders van audiovisuele mediadiensten staan ingeschreven in het openbare register van het Commissariaat. Hiermee kan eenvoudig worden gecontroleerd of zij onderworpen zijn aan het toezicht van het Commissariaat. In Nederland bestaat tevens een co- of zelfreguleringsmechanisme dat wordt beheerd door de Raad voor de Journalistiek. De Raad voor de Journalistiek is breed erkend en aanvaard in de Nederlandse mediasector. Aansluiting bij de Raad voor de Journalistiek kan dan ook een manier zijn om aan te tonen dat aanbieders zijn onderworpen aan een zelfreguleringsmechanisme conform artikel 18 van de verordening. De verordening kent geen toezichthoudende rol toe aan het Commissariaat of de Raad voor de Journalistiek, het gaat hier enkel om een verificatiemechanisme. Ook is er geen rol weggelegd voor het Commissariaat of de Raad bij de klachtenprocedure uit het betreffende artikel.

Gebruikers van diensten die toegang bieden tot media-aanbod krijgen het recht om apparaats- en gebruikersinterfaces zelf te kunnen regelen. Hiermee krijgen gebruikers de gelegenheid om de wijze waarop het media-aanbod tot hen komt beter aan te laten sluiten bij hun interesses en voorkeuren.¹⁷ Om duidelijk te maken van wie media-aanbod afkomstig is, moet de visuele identiteit van de aanbieder helder zichtbaar worden gemaakt door fabrikanten, ontwikkelaars en importeurs van gebruikersinterfaces.

Tot slot zal de ERM, op grond van artikel 19 van de verordening, een gestructureerde dialoog organiseren met de aanbieders van mediadiensten, de aanbieders van zeer grote onlineplatforms en het maatschappelijk middenveld over de zichtbaarheid van media-aanbod op deze platformen, over de ervaringen met de registratie als aanbieder en over de naleving van de zelfregulerende initiatieven over bijvoorbeeld het omgaan met desinformatie en buitenlandse beïnvloeding.

Goedwerkende maatregelen en procedures op de mediamarkt

Maatregelen van lidstaten op het gebied van mediabeleid moeten deugdelijk zijn gemotiveerd en evenredig zijn.¹⁸ Dit vergroot de rechtszekerheid voor aanbieders van mediadiensten, die daardoor niet onderworpen kunnen worden aan arbitraire maatregelen. Tegen individuele maatregelen moet bovendien beroep openstaan. Indien nationale maatregelen de interne markt kunnen raken, stelt de raad of de Commissie hierover een advies op.

¹⁷ Artikel 20 van de verordening.

¹⁸ Artikel 21 van de verordening.

Artikel 22 van de verordening gaat over de beoordeling van concentraties op de mediamarkt. Bij concentraties waarbij tenminste één aanbieder van mediadiensten of één online platform dat toegang biedt tot media-inhoud betrokken is, dient een beoordeling plaats te vinden van de gevolgen van deze concentratie voor de pluriformiteit van de media en de redactionele onafhankelijkheid. De verordening verplicht lidstaten om zo'n concentratiebeoordeling procedureel en materieel in regelgeving vast te leggen. Omdat dat in Nederland nu niet het geval is, wordt voor dit onderdeel een wijziging van de Mediawet 2008 en de Mededingingswet voorgesteld. Zie voor een nadere toelichting paragraaf 2.3.

Als een voorgenomen concentratie gevolgen heeft voor de interne markt van mediadiensten, en tevens bij gebrek aan een nationale beoordeling, kan de ERM ook op eigen initiatief een opinie over de concentratie vaststellen.

Transparantie over toewijzing economische middelen

Er bestaan diverse meetmethoden voor publieksmeting ter beoordeling van de prestaties van media- en reclame-inhoud. Deze systemen voor publieksmeting moeten, op grond van artikel 24 van de verordening, voldoen aan de beginselen van transparantie. De aanbieder van systemen voor publieksdiensten krijgt met dit artikel diverse verplichtingen opgelegd, bijvoorbeeld op het gebied van transparantie van de methodologische aspecten van het systeem en de communicatie met aanbieders van mediadiensten. Voor de praktische uitwerking van dit artikel worden aanbieders van dergelijke systemen, de aanbieders van mediadiensten en anderen aangemoedigd gedragscodes te ontwikkelen. De Commissie kan hiertoe tevens richtsnoeren uitvaardigen.

Ingevolge artikel 25 van de verordening moeten overheden transparant zijn over hun uitgaven aan overheidsreclame en eventuele andere diensten die zijn ingekocht bij aanbieders van mediadiensten. Overheden rapporteren over hoeveel zij uitgeven per aanbieder van mediadiensten. Doel hiervan is dat toewijzing van overheidsmiddelen aan aanbieders van mediadiensten transparanter wordt en dat, indien daarvoor aanleiding bestaat, de gegevens beschikbaar zijn voor het publieke debat. De mediatoezichthouder verzamelt de gegevens. Overigens zijn aanbieders van mediadiensten, op grond van artikel 6 van de verordening, ook verplicht zelf te rapporteren over de bedragen die zijn ontvangen voor overheidsreclame.

Nederland kende voor de inwerkingtreding van de verordening geen specifiek beleid ten aanzien van de toewijzing van overheidsreclame in relatie tot de positie van aanbieders van mediadiensten. Het beleid was (en is) primair gericht op het bereiken van communicatieve doelstellingen en daarmee het zo effectief mogelijk bereiken van de doelgroepen van bijvoorbeeld overheidscampagnes. Wanneer jongeren bereikt moeten worden, zullen andere keuzes worden gemaakt dan wanneer ingezet wordt op het bereiken van 65-plussers.

De Minister van Algemene Zaken is belast met het beleid over en de uitvoering van de overheidscommunicatie. Op nationaal niveau faciliteert de Dienst Publiek en Communicatie (hierna: DPC) de ministeries bij de inkoop van mediabestedingen en reclames. DPC heeft contracten met mediabureaus die de campagnes en reclames produceren en de reclamezendtijd of advertentieruimte inkopen bij de aanbieders van mediadiensten. DPC heeft in het contract met het Rijksinkoopbureau inmiddels geregeld dat de jaarlijkse bestedingen aan aanbieders van mediadiensten openbaar kunnen worden gemaakt aan de hand van een jaarlijkse rapportage van alle media-bestedingen die zijn ingekocht. Deze rapportage kan door de desbetreffende opdrachtgever worden benut bij het afleggen van verantwoording. Daarmee wordt voldaan aan artikel 25 van de verordening.

Decentrale overheden, zoals gemeenten, zijn zelf verantwoordelijk voor de uitvoering van dit artikel uit de verordening. De uitzondering die voor decentrale overheden in de verordening bestaat is dermate beperkt, dat van verlichting van administratieve lasten geen sprake meer is. De regering heeft daarom besloten deze uitzondering niet in nationale wetgeving op te nemen.¹⁹

Slotbepalingen

De slotbepalingen zien op monitoring van de ontwikkeling van de mediamarkten in de EU-lidstaten door de Commissie en op evaluatie van de verordening zelf. De eerste evaluatie wordt door de Commissie opgeleverd op uiterlijk 8 augustus 2028. Vervolgens wordt de evaluatie elke vier jaar herhaald.

2.3. Beoordeling van concentraties op de mediamarkt

2.3.1 Aanleiding en voorstel

Door digitalisering en de opkomst van nieuwe mediavormen zoals streamingdiensten, video-platfordiensten, social media en podcasting zijn de verdienmodellen van traditionele media (kranten, radio en tv) onder druk komen te staan. Traditionele mediapartijen reageren hierop door, onder andere, overnames en consolidatie. Dit kan ten koste gaan van de pluriformiteit van de mediasector. Een sterk geconcentreerde markt zou namelijk kunnen betekenen dat het aantal afzonderlijke geluiden afneemt, zeker als de redactionele onafhankelijkheid niet goed is geborgd. De Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR) heeft in zijn rapport 'Aandacht voor media' gewezen op de belangrijke, democratische functie van een pluriform mediabestel.²⁰

De verordening geeft aan dat mediaconcentraties vanuit het oogpunt van pluriformiteit van media verschillend worden beoordeeld binnen de Europese Unie. Sommige lidstaten (waaronder Nederland²¹) vertrouwen uitsluitend op een mededingingsbeoordeling, terwijl andere speciale kaders hebben om concentraties op mediapluriformiteit te beoordelen. Ook in het laatste geval bestaan er aanzienlijke verschillen. In sommige lidstaten worden alle mediatransacties onderzocht, ongeacht of daarbij bepaalde drempels zijn bereikt, terwijl in andere lidstaten alleen een beoordeling wordt verricht wanneer specifieke drempels zijn overschreden of aan bepaalde kwalitatieve criteria is voldaan.²²

De verschillen tussen de lidstaten en het gebrek aan coördinatie van de regels en procedures van de lidstaten die van toepassing zijn op concentraties op de mediamarkt kunnen volgens de verordening leiden tot rechtsonzekerheid en tot regulerings-, bestuursrechtelijke of economische lasten voor mediabedrijven die grensoverschrijdend willen opereren.²³ Hierdoor kan de mededinging op de interne markt voor mediadiensten worden verstoord. Om belemmeringen voor aanbieders van mediadiensten om op de interne markt actief te zijn te verminderen, is het van belang dat bij de verordening een gemeenschappelijk kader voor het beoordelen van mediamarktconcentraties in de gehele Unie wordt vastgesteld, aldus de verordening.²⁴

Artikel 22 van de verordening vereist daarom dat lidstaten in hun nationale wetgeving materiële en procedurele regels opnemen ter beoordeling van concentraties op de mediamarkt die van aanzienlijke invloed kunnen zijn op de pluriformiteit van media en op de redactionele onafhankelijkheid. Deze beoordeling staat los van de beoordeling op

¹⁹ De uitzondering is beperkt voor territoriale entiteiten tot 100.000 inwoners (in Nederlandse context gemeenten) tot het niet hoeven opnemen van de groep waartoe de titel behoort.

²⁰ Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid. (2024). *Aandacht voor media. Naar nieuwe waarborgen voor hun democratische functies*. WRR-Rapport 111. Den Haag: WRR.

²¹ Sinds de intrekking van de Tijdelijke wet mediaconcentraties in 2012.

²² Overweging 7, 62 en 63 van de verordening.

²³ Overweging 63 van de verordening.

²⁴ Overweging 63 van de verordening.

grond van het mededingingsrecht (van de Unie dan wel het nationale mededingingsrecht), maar mag geen afbreuk doen aan de toepassing van die beoordeling. Het doel van de verordening is dus dat er in iedere lidstaat in ieder geval een aparte beoordeling van de gevolgen voor de pluriformiteit en redactionele onafhankelijkheid plaatsvindt in het geval van een mediamarktconcentratie die aanzienlijke gevolgen kan hebben voor mediapluriformiteit en redactionele onafhankelijkheid.

De regering stelt voor om in het kader van de uitvoering van artikel 22 van de verordening zowel de Mediawet 2008 als de Mededingingswet (Mw) te wijzigen. In een nieuw hoofdstuk 5a van de Mediawet 2008 wordt de juridische basis gelegd voor een nieuwe, aparte beoordeling op het gebied van mediapluriformiteit en redactionele onafhankelijkheid bij mediaconcentraties. Het gaat dan om concentraties in de zin van artikel 2, onderdeel 15, van de verordening. Dat artikel geeft aan dat er sprake is van concentratie op de mediamarkt als het gaat om een concentratie zoals gedefinieerd in artikel 3 de Europese Concentratieverordening (Verordening (EG) nr. 139/2004)²⁵ waarbij ten minste één aanbieder van mediadiensten of één aanbieder van een onlineplatform dat toegang biedt tot media-inhoud betrokken is. De nieuwe pluriformiteitsbeoordeling van hoofdstuk 5a van de Mediawet zal worden uitgevoerd door de Autoriteit Consument en Markt (ACM) op basis van een advies van het Commissariaat van de Media.

In de komende paragrafen zal eerst het huidige systeem van concentratiecontrole door ACM worden besproken. Vervolgens wordt het voorstel van de regering tot aanpassing van de Mediawet 2008 en de Mededingingswet om deze in lijn te brengen met artikel 22 van de verordening nader uiteengezet.

2.3.2 Huidig systeem van concentratiecontrole

Er bestaat in Nederland een systeem van voorafgaande beoordeling van concentraties door de ACM op de gevolgen voor de mededinging. Dit systeem is vastgelegd in hoofdstuk 5 van de Mededingingswet en geldt voor alle marktsectoren. In het kort komt dit systeem er op neer dat ondernemingen, wier omzet de in de Mededingingswet vastgelegde drempelwaardes overschrijdt, en die in Nederland een concentratie (een overname, een fusie of de oprichting van een gemeenschappelijke onderneming) tot stand willen brengen, het voornemen daartoe eerst moeten melden bij de ACM (artikel 34 Mededingingswet). De ACM heeft vervolgens vier weken de tijd om een onderzoek in te stellen naar de gevolgen van deze concentratie voor de mededinging. Indien de ACM vermoedens heeft dat de concentratie een belemmering voor de mededinging kan vormen, dan kan zij eisen dat de betrokken partijen een vergunning aanvragen voor de concentratie (artikel 37 Mededingingswet). Nadat partijen hun vergunningsaanvraag bij de ACM hebben ingediend, heeft de ACM dertien weken de tijd voor een nader onderzoek naar de gevolgen van die concentratie voor de mededinging (het zogenaamde tweede fase-onderzoek). De uitkomst van dit onderzoek kan zijn dat de vergunning door de ACM wordt verleend (en de concentratie dus is toegestaan), dat de vergunning wordt geweigerd, of dat de vergunning wordt verleend onder beperkingen of voorwaarden (artikel 41 Mededingingswet).

Ook de mediasector valt onder het algemene concentratietoezicht van de Mededingingswet. De mediaconcentraties die de ACM in de afgelopen jaren heeft behandeld zijn daar een illustratie van. De ACM kan op dit moment alleen toetsen aan de gevolgen voor de mededinging. Een nadeel hiervan is bijvoorbeeld dat als een

²⁵ Artikel 3 van de Concentratieverordening geeft de algemene definitie van een concentratie in de zin van het mededingingstoezicht. Het gaat dan om een duurzame wijziging van de zeggenschap in een onderneming bijvoorbeeld als gevolg van een fusie, overname of het oprichten van een gemeenschappelijke onderneming. Concentraties met een Europese dimensie, boven bepaalde (hoge) omzetsdrempels, moeten bij de Europese Commissie worden gemeld. Concentraties met een nationale dimensie worden gemeld bij de nationale mededingingstoezichthouders, in Nederland is dit de Autoriteit Consument en Markt (ACM).

Nederlandse mediapartij wordt overgenomen door een onderneming die zelf (nog) niet actief is op het gebied van media er geen zogenaamde “overlap in activiteiten” is. Een dergelijke overname zal mededingingsrechtelijk minder snel op bezwaren stuiten, terwijl er mogelijk wel bezwaren op het gebied van de pluriformiteit door kunnen ontstaan. Ten tijde van de recente concentratiezaak DPG/RTL²⁶ is er ook vanuit de wetenschap op gewezen dat het goed zou zijn als de ACM apart zou kunnen toetsen aan de pluriformiteit.²⁷ Een van de aanbevelingen van de WRR is om de pluriformiteitstoets uit de verordening met voorrang uit te werken en te implementeren.²⁸

2.3.3 Nieuw hoofdstuk 5a Mediawet

Het nieuwe hoofdstuk 5a van de Mediawet betekent dat de ACM toekomstige concentraties op de mediamarkt op twee toetsingsgronden zal beoordelen. Ten eerste de bestaande beoordeling op grond van hoofdstuk 5 van de Mededingingswet, waarbij getoetst wordt aan de gevolgen voor de mededinging, en ten tweede de nieuwe beoordeling op grond van hoofdstuk 5a van de Mediawet, waarbij getoetst wordt aan de gevolgen voor de mediapluriformiteit en redactionele onafhankelijkheid. De uitkomst van beide beoordelingen kunnen apart – maar ook tezamen – aanleiding vormen voor de ACM om de zaak door te verwijzen naar de vergunningsfase van artikel 41 van de Mededingingswet.

De verordening vraagt ook om de nationale regulerende instantie die specifieke expertise heeft op het gebied van de pluriformiteit van media – in Nederland is dat het Commissariaat – te betrekken bij de beoordeling van de gevolgen van mediaconcentraties voor de pluriformiteit en redactionele onafhankelijkheid. Deze rol moet aanzienlijk zijn, aldus de verordening, bijvoorbeeld door te waarborgen dat bij de beoordeling van de mededinging de standpunten van het Commissariaat in aanmerking worden genomen.²⁹ Daarom voorziet hoofdstuk 5a van de Mediawet in een adviesrol voor het Commissariaat.

De regering kiest ervoor om de beoordeling van hoofdstuk 5a van de Mediawet bij de ACM te beleggen op basis van een advies van het Commissariaat voor de Media. De ACM heeft veel inhoudelijke expertise in het beoordelen van fusies en ervaring met (media)pluriformiteit, omdat sommige aspecten daarvan ook een rol spelen in de mededingingstoets. Het Commissariaat van de Media heeft inhoudelijke expertise in (media)pluriformiteit en redactionele onafhankelijkheid. Doordat fuserende partijen zich niet bij verschillende loketten hoeven te melden – met bijbehorende kosten voor o.a. juridisch advies – worden de administratieve lasten van het fusieproces niet onnodig verhoogd. Doordat beide beoordelingen worden uitgevoerd binnen één procedure kunnen de beoordelingen tijd-efficiënt worden uitgevoerd. Tevens wordt voorkomen dat verschillende toezichthouders een verschillend eindoordeel kunnen vellen over hetzelfde feitencomplex, wat tot rechtsonzekerheid zou kunnen leiden. Eventuele rechtsmiddelen hoeven zich verder enkel te richten tot een besluit van de ACM en kunnen binnen een en dezelfde rechtsgang behandeld worden. Beroepszaken tegen concentratiebesluiten van de ACM worden exclusief behandeld door de Rechtbank Rotterdam.³⁰ Deze keuze heeft dus positieve effecten op zowel de rechtszekerheid als op de administratieve lasten voor (media)bedrijven die willen fuseren. Dit draagt bij aan lastenluwe implementatie of uitvoering van Europese regelgeving.

Hoewel zowel de mededingingsbeoordeling als de pluriformiteitsbeoordeling plaats zullen vinden binnen dezelfde procedure gaat het – zoals de verordening ook vraagt – om los

²⁶ [Zaaknummer: ACM/24/189955 | ACM](#)

²⁷ NRC 17 mei 2025, Interview Kati Cseres, universitair hoofddocent Europees Recht, UvA.

²⁸ Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid. (2024). *Aandacht voor media. Naar nieuwe waarborgen voor hun democratische functies*. WRR-Rapport 111. Den Haag: WRR, pag. 16.

²⁹ Zie ook overweging 65 van de verordening.

³⁰ Zie bijlage 2, hoofdstuk 3, artikel 7 bij de Algemene wet bestuursrecht.

van elkaar staande beoordelingen. De uitkomst van de pluriformiteitsbeoordeling vormt een zelfstandig rechtsoordeel die in de meldingsfase voor de ACM grond kan zijn voor een vergunningseis, en in de vergunningsfase grond kan zijn om die vergunning te weigeren, dan wel onder voorwaarden of beperkingen toe te staan.

De verordening vraagt in artikel 22 om objectieve, niet-discriminerende en evenredige criteria voor het aanmelden en beoordelen van de gevolgen van mediaconcentraties voor de pluriformiteit en de redactionele onafhankelijkheid in wetgeving vast te leggen. De verordening geeft hier geen inhoudelijke handvatten voor. Het is dus aan de lidstaten zelf om hier invulling aan te geven. In hoofdstuk 5 van de Mededingingswet zijn reeds objectieve, niet-discriminerende en evenredige criteria voor het aanmelden en beoordelen van concentraties binnen het mededingingstoezicht opgenomen. Te denken valt aan de definitie wanneer er sprake is van een concentratie (artikel 27), omzetdrempels waarboven een melding gedaan moet worden (artikel 29) en beslistermijnen voor de ACM (artikelen 37 en 44). Door de uitvoering van hoofdstuk 5a van de Mediawet te beleggen bij de ACM en procedureel te koppelen aan de mededingingsbeoordeling wordt aangesloten bij de reeds bestaande objectieve, niet-discriminerende en evenredige procedureregels van de Mededingingswet.

Het gevolg van deze inpassing is bijvoorbeeld dat de algemene omzetdrempels van artikel 29, eerste lid van de Mededingingswet ook hun feitelijke toepassing vinden op de pluriformiteitsbeoordeling van hoofdstuk 5a van de Mediawet. De verordening vraagt om concentraties op de mediamarkt die van *aanzienlijke* invloed zouden kunnen zijn op de pluriformiteit van media te onderwerpen aan de nieuwe beoordeling. Gelet op de aard van de concentraties op de mediamarkt die in de afgelopen jaren bij de ACM zijn gemeld, lijken de omzetdrempels van de Mededingingswet voor de mediasector in dat kader goed te functioneren. Alle belangrijke fusies en overnames in de Nederlandse mediasector zijn de afgelopen jaren namelijk verplicht gemeld bij en beoordeeld door de ACM. Het meest recente voorbeeld hiervan is de eerdergenoemde overname van RTL door DPG die de ACM in de periode februari 2024-juni 2025 heeft onderzocht. De regering ziet daarom geen aanleiding om in het kader van de uitvoering van de verordening andere (hogere of lagere) meldingsdrempels voor concentraties in de mediasector vast te stellen.

2.3.4 Voorgestelde procedure

Zodra op grond van artikel 34 van de Mededingingswet een melding³¹ van een concentratie op de mediamarkt wordt gedaan bij de ACM, vraagt de ACM op grond van artikel 5a.2, tweede lid van de Mediawet een advies aan het Commissariaat. Dit advies gaat over de beoordeling van de elementen uit artikel 22, tweede lid, onderdelen a, b, d en e van de verordening in het licht van de voorgenomen concentratie en de mogelijke belemmerende effecten op de mediapluriformiteit en de redactionele onafhankelijkheid. Het Commissariaat zendt zijn advies uiterlijk drie weken na de melding, als bedoeld in artikel 34, eerste lid, van de Mededingingswet, aan de ACM. Zowel op grond van artikel 37 van de Mededingingswet, als op grond van artikel 5a.2, eerste lid, van de Mediawet kan de ACM besluiten dat voor de betreffende mediaconcentratie een vergunning is vereist.

Zodra partijen hun vergunningsaanvraag op grond van artikel 42 van de Mededingingswet bij de ACM hebben ingediend, vraagt de ACM op grond van artikel 5a.3, tweede lid, van de Mediawet opnieuw een advies van het Commissariaat. In dit advies gaat het Commissariaat opnieuw en meer uitgebreid in op de criteria uit artikel 22, tweede lid, onderdelen a, b, d en e van de verordening, maar dit keer in het licht van de vraag of de mediapluriformiteit en redactionele onafhankelijk daadwerkelijk

³¹ Voor het melden van concentraties hanteert de ACM een zogenoemd meldingsformulier. De regering kan zich voorstellen dat dit formulier voor concentraties op de mediamarkt wordt uitgebreid met een deel dat ziet pluriformiteit en redactionele onafhankelijkheid. Indien nodig zal de Regeling gegevensverstrekking Mededingingswet worden gewijzigd.

zouden worden belemmerd door de voorgenomen concentratie. Gelet op de exclusieve economische aard van de c-grond is ervoor gekozen deze uitsluitend door de ACM te laten toetsen. Het Commissariaat zendt zijn advies uiterlijk zeven weken na de vergunningsaanvraag, bedoeld in artikel 42, eerste lid, van de Mededingingswet, aan de ACM.

De adviezen van het Commissariaat in het kader van bovenstaande procedure zijn adviezen in de zin van afdeling 3.3 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De ACM kan, gelet op artikel 3:50 Awb, alleen gemotiveerd afwijken van het advies van het Commissariaat. Niet-tijdige advisering door het Commissariaat staat er overigens niet aan in de weg dat de ACM een besluit kan nemen (artikel 3:6, tweede lid, Awb). De werkwijze die hier wordt vastgelegd in de wet is vergelijkbaar met de praktijk die ontstaan is in de concentratiezaak DPG/RTL, waarin het Commissariaat de ACM heeft geadviseerd over onder andere pluriformiteit en redactionele onafhankelijkheid. De ACM en het Commissariaat kunnen nadere afspraken maken voor hun samenwerking, bijvoorbeeld in een samenwerkingsprotocol.

De ACM beschikt conform de artikelen 35 en 38 van de Mededingingswet over de bevoegdheid om aanvullende gegevens te verlangen voor de concentratiemelding. Daarbij kan ook de beslissingstermijn van de ACM worden opgeschort (zie artikel 38, tweede lid, van de Mededingingswet). In de vergunningsfase kan de ACM op grond van artikel 4:5 jo. 4:15 van de Awb om aanvullende informatie verzoeken en daarbij de beslissingstermijn opschorten. Om praktische redenen voorziet de wet niet in een zelfstandige, aanvullende informatie-inwinningsbevoegdheid voor het Commissariaat. In het geval het Commissariaat behoefte heeft aan aanvullende informatie in het kader van zijn adviesrol bij mediaconcentraties kunnen deze vragen meelopen met een informatieverzoek van de ACM aan partijen. De ACM en het Commissariaat kunnen hierover nadere afspraken maken in het samenwerkingsprotocol.

2.3.5 Vereisten beoordeling hoofdstuk 5a Mediawet

Voor de vereisten waar de nieuwe beoordeling van hoofdstuk 5a van de Mediawet aan moet voldoen, wordt terugverwezen naar artikel 22 van de verordening. In Nederland is het uitgangspunt bij de implementatie of uitvoering van Europese wetgeving om één-op-één implementatie te doen en niet verder te gaan dan noodzakelijk is (geen nationale koppen). Daarom worden er geen additionele eisen gesteld. Meer specifiek gaat het er bij de nieuwe beoordeling om dat de ACM de volgende elementen in aanmerking neemt:³²

- a. **de verwachte gevolgen van de concentratie op de mediamarkt voor de pluriformiteit van de media, waaronder de gevolgen voor de vorming van de publieke opinie en voor de verscheidenheid aan mediadiensten en het media-aanbod, rekening houdend met de online-omgeving en de belangen in, banden met of activiteiten van de partijen in andere media- of niet-mediabedrijven.** In dat verband moet de ACM rekening houden met het geografische bereik van de entiteiten die bij de mediaconcentratie betrokken zijn, aldus de verordening. Tegelijkertijd moet zij nagaan of andere mediakanalen, die verschillende en alternatieve inhoud aanbieden, nog steeds naast elkaar zouden bestaan op de bewuste markt of markten indien de betrokken concentratie op de mediamarkt tot stand wordt gebracht.
- b. **de waarborgen voor redactionele onafhankelijkheid, met inbegrip van door aanbieders van mediadiensten getroffen maatregelen ter waarborging van de onafhankelijkheid van redactionele beslissingen.** De verordening geeft mee dat de ACM bij de beoordeling van de waarborging van de redactionele onafhankelijkheid de mogelijke risico's van een ongeoorloofde inmenging door de toekomstige eigenaar in de redactionele beslissingen van de verworven of

³² Zie ook overweging 68 van de verordening.

samengevoegde entiteit zal onderzoeken. De ACM moet daarbij rekening houden met de bestaande of beoogde interne waarborgen die tot doel hebben ethische en professionele normen aan te houden en de onafhankelijkheid van redactionele beslissingen die binnen de betrokken mediaondernemingen worden genomen.

- c. **de vraag of, indien de concentratie op de mediamarkt uitblijft, de bij de concentratie op de mediamarkt betrokken partijen economisch duurzaam zouden blijven en of er mogelijke alternatieven zijn om hun economische duurzaamheid te waarborgen.** Bij het beoordelen van de potentiële gevolgen van mediaconcentraties op de pluriformiteit in de media en de redactionele onafhankelijkheid moet de ACM rekening houden met de invloed van de betrokken concentratie op de economische duurzaamheid van de entiteit of entiteiten waarop de concentratie betrekking heeft. De ACM moet ook nagaan of de entiteit of entiteiten die bij de concentratie betrokken zijn, zonder de concentratie economisch duurzaam zouden zijn, in zoverre dat ze op middellange termijn in staat zouden zijn financieel levensvatbare, naar behoren uitgeruste en technologisch aangepaste mediadiensten van hoge kwaliteit aan te bieden en verder te ontwikkelen op de markt.
- d. **in voorkomend geval, de bevindingen in het jaarlijkse verslag van de Commissie over de rechtsstaat wat betreft pluriformiteit en vrijheid van de media.** De ACM moet bij zijn beoordeling rekening houden met de eventuele bevindingen in de jaarlijkse rechtsstaatverslagen van de Europese Commissie met betrekking tot mediapluriformiteit en mediavrijheid.
- e. **in voorkomend geval, de verbintenissen die de bij de concentratie op de mediamarkt betrokken partijen mogelijk voorstellen om de pluriformiteit van de media en de redactionele onafhankelijkheid te waarborgen.** De ACM moet rekening houden met eventuele toezeggingen van elk van de betrokken partijen dat erop zal worden toegezien dat de betrokken concentratie op de mediamarkt de pluriformiteit van de media en de redactionele onafhankelijkheid waarborgt.

Het is aan de ACM om in haar beoordeling inhoudelijke invulling te geven aan de elementen die de verordening noemt op basis van het advies van het Commissariaat. In artikel 22, derde lid, van de verordening is bepaald dat de Europese Commissie, bijgestaan door de ERM richtsnoeren zal uitvaardigen over de elementen uit de onderdelen a, b en c van artikel 22, tweede lid, van de verordening. Die richtsnoeren zijn op dit moment nog niet gereed, maar kunnen te zijner tijd behulpzaam zijn voor de ACM en het Commissariaat bij de uitvoering van de beoordeling krachtens hoofdstuk 5a van de Mediawet.

Zoals hiervoor al aan de orde kwam kan de ACM een vergunning verlenen onder beperkingen of hier voorschriften aan verbinden om mededingingsbezwaren weg te nemen (zie artikel 41, vierde lid, van de Mededingingswet). Dit worden ook wel remedies genoemd. Remedies kunnen ook worden toegepast om bezwaren op het gebied van pluriformiteit of de redactionele onafhankelijkheid weg te nemen.

2.3.6 Advies ERM

Indien het waarschijnlijk is dat een mediaconcentratie gevolgen zal hebben voor de werking van de interne markt voor mediadiensten, pleegt het Commissariaat vooraf overleg met de ERM over zijn ontwerpadvies.³³ Binnen door de ERM in zijn reglement van orde vast te stellen termijnen stelt de ERM een advies op over het ontwerpadvies, rekening houdend met de in artikel 22, tweede lid, van de verordening bedoelde elementen, en zendt hij dat advies aan het Commissariaat en de Commissie.³⁴ Het Commissariaat dient zo veel mogelijk rekening te houden met het advies bij het vervullen van zijn rol in de procedure. Indien het Commissariaat het advies niet of

³³ Zie artikel 22, vierde lid, van de verordening.

³⁴ Zie artikel 22, vijfde lid, van de verordening.

slechts gedeeltelijk opvolgt, legt het Commissariaat binnen door de ERM in zijn reglement van orde vast te stellen termijnen een met redenen omklede motivering van zijn standpunt voor aan de ERM en de Commissie.³⁵

2.3.7 Openbaarmaking advies

Na de mededeling, bedoeld in artikel 37, zevende lid, van de Mededingingswet en na de mededeling bedoeld in artikel 44, derde lid, van de Mededingingswet, maakt het Commissariaat zijn advies openbaar, met uitzondering van gegevens die naar hun aard vertrouwelijk zijn. Op deze manier kan eenieder kennis nemen van het advies van het Commissariaat, welke overwegingen het Commissariaat in zijn advies heeft betrokken en – indirect – op welke wijze de ACM het advies van het Commissariaat heeft meegewogen in haar eindoordeel.

3. Gevolgen

In dit hoofdstuk worden zowel de financiële als de niet-financiële gevolgen van dit wetsvoorstel behandeld.

3.1. Financiële gevolgen

De financiële gevolgen voor het Rijk blijven beperkt tot de uitvoeringskosten van het Commissariaat en de ACM voor de uitvoering van de nieuwe taken op grond van de verordening en dit wetsvoorstel.

Bij het vaststellen van de hoogte van de kosten voor de uitvoering van de verordening zal rekening worden gehouden met het feit dat het Commissariaat een rol speelt bij de totstandkoming van de producten van de ERM. Deze ERM komt ter vervanging van ERGA, waardoor de kosten voor de uitvoering daarvan vervallen. De werkzaamheden van de ERM worden ondersteund door een secretariaat, ter beschikking gesteld door de Europese Commissie. Deze ondersteuning is vooral facilitair van aard en verlicht de inhoudelijke werklast in beperkte mate.

3.2. Niet-financiële gevolgen

De verordening vraagt lidstaten om in nationale wetgeving regels vast te leggen voor een aparte beoordeling van de gevolgen voor de pluriformiteit en de redactionele onafhankelijkheid in het geval van concentraties op de mediamarkt. De regering vult dit in door die beoordeling te beleggen bij de ACM, met een adviesrol voor het Commissariaat. Procedureel wordt aangesloten bij de procedure(regels) en termijnen die reeds gelden voor de mededingingsbeoordeling van concentraties op grond van de Mededingingswet. Hiermee poogt de regering om de lasten voor het (media)bedrijfsleven zo veel mogelijk te beperken. Dat er enige additionele lasten zijn gemoeid met de nieuwe toets is onvermijdelijk en inherent aan de uitvoering van de Europese verordening. Voor de kwantificering van de lasten kan worden uitgegaan van naar schatting (maximaal) één mediaconcentratie per jaar. De kosten voor het (media)bedrijfsleven zullen met name bestaan uit juridisch advies in verband met de melding bij de ACM. Op het moment dat de ACM een vergunning eist en/of als rechtsmiddelen worden ingesteld tegen een besluit van de ACM kunnen deze kosten verder oplopen. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat fusies en overnames over het algemeen (veel) geld kosten, bijvoorbeeld vanwege kosten voor fiscale en overige juridische adviezen en voor accountancydiensten.

Er zijn geen andere gevolgen, zoals gevolgen voor de regeldruk voor burgers of de decentrale overheden voor de uitvoering van dit wetsvoorstel.

4. Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid

³⁵ Zie artikel 22, zesde lid, van de verordening.

In dit hoofdstuk wordt de door het Commissariaat en de ACM opgestelde uitvoerbaarheid- en handhaafbaarheidstoets behandeld.

4.1. Commissariaat voor de Media

PM

4.2. Autoriteit Consument en Markt

PM

5. Consultatie

PM

6. Inwerkingtreding

Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip dat voor verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld. Ten aanzien van reeds lopende meldings- of vergunningstrajecten geldt overgangsrecht. Hiermee wordt gepoogd te voorkomen dat partijen gedurende een traject te maken krijgen met veranderde regelgeving.

II. Artikelsgewijs deel

Artikel I, onderdeel A (wijziging artikel 1.1 Mediawet 2008)

Om de leesbaarheid van de wet te borgen wordt de verkorte titel van de verordening opgenomen in de begripsbepalingen.

Artikel I, onderdeel B (invoeegen hoofdstuk 5a Mediawet 2008)

In onderdeel B van artikel I worden de belangrijkste bepalingen ter uitvoering van artikel 22 van de verordening neergelegd. Dit hoofdstuk is van toepassing wanneer sprake is van een concentratie op de mediamarkt als gedefinieerd in artikel 2, onderdeel 15, van de verordening.

Artikel 5a.2

De artikelen 5a.2 en 5a.3 vormen een aanvulling op het reeds bestaande concentratieregime uit hoofdstuk 5 van de Mededingingswet. Met deze artikelen krijgt de ACM dan de mogelijkheid om voorgenomen concentraties op de mediamarkt ook te toetsen op gevolgen voor de mediapluriformiteit en redactionele onafhankelijkheid. Artikel 5a.2 regelt hiertoe een toetsingsgrond met betrekking tot de meldingsfase, zoals beschreven in paragraaf 3 van hoofdstuk 5 van de Mededingingswet. Dit houdt in dat de ACM kan bepalen dat een vergunning voor de voorgenomen concentratie vereist is wanneer sprake zou kunnen zijn van een significante belemmering van de mediapluriformiteit of de redactionele onafhankelijkheid in geval de concentratie doorgang zou vinden. Met deze formulering wordt aangesloten bij de reeds bestaande mededingingstoetsingsgrond uit artikel 37, tweede lid, van de Mededingingswet.

Om te beoordelen of een concentratie de mediapluriformiteit of redactionele onafhankelijkheid significant zou kunnen belemmeren, betreft de ACM de criteria uit artikel 22, tweede lid, van de verordening (zie paragraaf 2.3.5 van het algemeen deel van deze toelichting). Dit betekent dat zij in haar besluit in ieder geval in gaat op deze criteria en toelicht waarom deze tot het genomen besluit hebben geleid. Gelet op de inhoudelijk expertise van het Commissariaat wat betreft de mediapluriformiteit en de redactionele onafhankelijkheid wordt bepaald dat de ACM het Commissariaat om advies vraagt over de criteria uit artikel 22 van de verordening die betrekking hebben op deze aspecten. Het Commissariaat heeft, op grond van het derde lid van artikel 5a.2 en artikel 37, eerste lid, van de Mededingingswet, drie weken de tijd om dit advies op te stellen en aan de ACM te verstrekken. Het advies van het Commissariaat ziet in ieder geval op de genoemde criteria uit artikel 22 van de verordening in het licht van de vraag of een vergunning en de daarmee samenhangende mogelijkheden voor ingrijpend onderzoek of het opnemen van vergunningsvoorwaarden vereist zou moeten zijn. De

ACM kan, conform artikel 3:50 van de Awb, slechts gemotiveerd afwijken van het advies van het Commissariaat voor zover dat ziet op de genoemde criteria.

Om de kenbaarheid van het advies te vergroten, is in het vierde lid van artikel 5a.2 bepaald dat het Commissariaat het advies na de mededeling van het door de ACM genomen besluit openbaar maakt.

Artikel 5a.3

Indien de ACM besluit dat een vergunning vereist is voor de voorgenomen concentratie kan het eveneens wenselijk zijn om deze concentratie te beoordelen op de gevolgen voor de mediapluriformiteit of redactionele onafhankelijkheid. Artikel 5a.3 biedt hiertoe een toetsingsgrond voor de ACM. Het gaat hierbij, in tegenstelling tot artikel 42 van de Mededingingswet, om een discretionaire bevoegdheid voor de ACM.

Net als in de meldingsfase, betreft de ACM de criteria uit artikel 22, tweede lid, van de verordening. Over de criteria die betrekking hebben op de mediapluriformiteit en de redactionele onafhankelijkheid vraagt de ACM het Commissariaat om een nieuw advies. Omdat het onderzoek van de ACM in de vergunningsfase een uitgebreider karakter heeft dan in de meldingsfase, ligt het voor de hand dat het advies van het Commissariaat eveneens uitgebreider van aard is. Om die reden krijgt het Commissariaat, volgens het derde lid, in deze fase zeven weken de tijd om het advies op te stellen en aan de ACM toe te sturen. Net als in de meldingsfase kan de ACM slechts gemotiveerd afwijken voor zover het advies ziet op de genoemde criteria. Na mededeling van het genomen besluit door de ACM maakt het Commissariaat zijn advies, ten behoeve van de kenbaarheid, openbaar.

Artikel 5a.4

Om de samenwerking tussen het Commissariaat en de ACM te faciliteren, wordt bepaald dat het Commissariaat in het kader van de advisering gegevens of inlichtingen mag verstrekken aan de ACM. Dit is uitsluitend toegestaan voor zover dit voor de vervulling van de taken van de ACM noodzakelijk is. Voor de ACM bestaat reeds een vergelijkbare mogelijkheid om gegevens te delen met andere toezichthouders in artikel 7, derde lid, van de Instellingwet Autoriteit Consument en Markt.

Artikel II, onderdeel A (wijziging artikel 1 Mededingingswet)

Om de leesbaarheid en duidelijkheid van de wet te borgen worden de verkorte titel van de verordening en een verwijzing naar artikel 7.1 van de Mediawet 2008 opgenomen in de begripsbepalingen.

Artikel II, onderdeel B (wijziging artikelen 37 en 42 Mededingingswet)

Om de koppeling te leggen tussen het nieuwe hoofdstuk 5a van de Mediawet 2008, waarin de pluriformiteitstoets is neergelegd, en het controleregime uit de Mededingingswet wordt in artikel 37 en 42 van de Mededingingswet een lid opgenomen waarin dit hoofdstuk van toepassing wordt verklaard in geval een melding respectievelijk een vergunningsaanvraag betrekking heeft op een concentratie op de mediamarkt.

Artikel III (overgangsrecht)

Met dit artikel wordt bepaald dat de nieuwe mediapluriformiteitstoets niet van toepassing is op meldings- en vergunningstrajecten voor concentraties op de mediamarkt die ten tijde van de inwerkingtreding van dit wetsvoorstel reeds in behandeling zijn. Indien een vergunningsaanvraag voor een dergelijke concentratie wordt gedaan nadat dit wetsvoorstel in werking is getreden, vindt de mediapluriformiteitstoets wel toepassing, ook als dit in de meldingsfase niet het geval was.

De Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap,

R. Letschert

Bijlage: Transponeringstabel

<i>Transponeringstabel</i>			
<i>Artikel, -lid of -onderdeel EU-regeling</i>	<i>Uit te voeren in of uitgevoerd in</i>	<i>Bijzonderheden</i>	<i>Toelichting op uitvoeringswijze</i>
Artikel 1 (Onderwerp en toepassingsbereik)	-	Behoeft naar zijn aard geen uitvoering	Onderwerp en toepassingsbereik
Artikel 2 (Definities)	-	Behoeft naar zijn aard geen uitvoering	Definities
Artikel 3 (Recht van ontvangers van mediadiensten)	-	Behoeft naar zijn aard geen uitvoering	
Artikel 4, leden 1 tot en met 3 (Rechten van aanbieders van mediadiensten)	-	Behoeft naar zijn aard geen uitvoering	
Artikel 4, vierde tot en met zesde, achtste lid (Rechten van aanbieders van mediadiensten)	Wetboek van Strafvordering en Wet op de inlichtingendiensten 2017	Wetboek van Strafvordering en Wet op de inlichtingendiensten 2017 zijn reeds in overeenstemming met de verordening.	Betreft optionele derogatie.
Artikel 4, zevende en negende lid (Rechten van aanbieders van mediadiensten)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	-
Artikel 5, eerste tot en met derde lid (Waarborgen voor de onafhankelijke werking van media-aanbieders met een publieke opdracht)	Eerste lid: 2.1 jo. 2.88 Mw; Tweede lid: 2.8 en 2.60f Mw; Derde lid: titel 2.6 Mw;	Voor landelijk en regionaal is dit reeds geregeld. Voor lokale media wordt het tweede lid uitgevoerd met het Wetsvoorstel versterking lokale publieke omroepen.	-
Artikel 5, vierde lid (Waarborgen voor de onafhankelijke werking van media-aanbieders met een publieke opdracht; aanwijzen onafhankelijke instanties of mechanismen)	Eerste lid: 7.11 en 7.21, vierde lid, Mw; Tweede lid: - Derde lid: 7.11 Mw;	Niet wenselijk om wettelijk toezicht te laten houden op benoeming en ontslag van bestuursleden.	

Artikel 6, eerste en derde lid (Verplichtingen van aanbieders van mediadiensten)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	-
Artikel 6, tweede lid (Verplichtingen van aanbieders van mediadiensten; nationale databank voor media-eigendom)	-	Het ontwikkelen van deze databank vereist geen grondslag in regelgeving (betreft feitelijke handeling).	Vastleggen in bestuurlijke afspraken tussen OCW-CvdM.
Artikel 7, eerste lid en tweede lid (Nationale regulerende instanties of organen; toezien op toepassen H3 en toepassing geven aan art. AVMSD)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	-
Artikel 7, derde lid (Nationale regulerende instanties of organen; adequate financiering)	7.6 Mw	Naast 7.6 Mw ook onderwerp van bestuurlijke afspraken tussen OCW – CvdM	-
Artikel 7, vierde lid (Nationale regulerende instanties of organen; Opvragen informatie door nationale regulerende instantie)	7.11 en 7.19 Mw jo. 5:16, 5:17 en 5:20 Awb	Op grond van de Awb heeft het CvdM een bevoegdheid om informatie op te vragen bij partijen die zich aan H3 EMFA moeten houden. Mw voegt hier nog een binnentredingsbevoegdheid aan toe in art. 7.19 Mw.	-
Artikelen 8 tot en met 13 (Europese Raad voor mediadiensten)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	
Artikelen 14 tot en met 16 (Samenwerking en convergentie op regelgevingsgebied)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	-
Artikel 17, eerste, tweede en vierde lid (Coördinatie van maatregelen betreffende mediadiensten van buiten de Unie)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	-

Artikel 17, derde lid (Coördinatie van maatregelen betreffende mediadiensten van buiten de Unie; geen belemmeringen)	-	Behoeven geen uitvoering, omdat er vooralsnog geen belemmeringen voor de uitvoering van dit lid geïdentificeerd zijn.	-
Artikelen 18 (Inhoud van aanbieders van mediadiensten op zeer grote onlineplatforms) en 19 (Gestructureerde dialoog)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	
Artikel 20, eerste tot en met derde en vijfde lid (Recht op aanpassing van het media-aanbod)	-	Treedt in werking per 8 mei 2027.	[PM]
Artikel 20, vierde lid (Recht op aanpassing van het media-aanbod; passende maatregelen)	-	Treedt in werking per 8 mei 2027.	-
Artikel 21, eerste tot en met derde lid (Nationale maatregelen die van invloed zijn op aanbieders van mediadiensten; procedures en termijnen)	Grondwet en o.a. afd. 4.1.3 en hoofdstukken 6 tot en met 8 Awb	Op Nederlandse wetgeving alsmede op bestuursrechtelijke maatregelen zijn reeds vastgestelde procedurele voorschriften uit de Grondwet en de Awb van toepassing. In bijzondere wetgeving, waaronder de Mediawet 2008 zijn daarbij bijzondere procedurele bepalingen omtrent de betreffende bepalingen uit de EMFA opgenomen.	-
Artikel 21, vierde en vijfde lid (Nationale maatregelen die van invloed zijn op aanbieders van mediadiensten; adviezen raad en Commissie)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	-
Artikel 22 (Beoordeling van concentraties op de mediamarkt)	n.t.b.	Uitvoering art. 22 EMFA is onderwerp van gesprekken tussen OCW en EZ. CvdM zal zo snel mogelijk worden betrokken bij de uitwerking en op te stellen regelgeving.	Voor de uitvoering van art. 22 EMFA is nieuwe regelgeving nodig.

Artikelen 23 (Adviezen over concentraties op de mediamarkt) en 24 (Publieksmeting)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	-
Artikel 25 (Toewijzing van overheidsmiddelen voor overheidsreclame en leverings- of dienstverleningscontracten)	-	PM	-
Artikelen 26 tot en met 29 (Slotbepalingen)	-	Behoeven naar hun aard geen uitvoering.	